

Hedt både på og uden for banen.

Nu er vi da kommet i gang rundt omkring, og jeg skal love for, at der sker ting og sager. Temperaturen gør det heller ikke bedre. Det er herligt ferievejr for dem, der kan det – til gengæld meget varmt i arbejdsværelset, når man sidder indenfor. Men lad os da endelig nyde det, mens vi kan.

Desværre ser kalenderen ligedan ud, så der er nogen ekspeditionstid på mange mails i øjeblikket. Men jeg prøver at samle op på nogle af de mange ting, der er trillet ind. Meget relaterer sig til helt konkrete danske episode (og typisk skrevet samme aften eller dagen efter), og andet går på mere generelle træk i fodboldloven. Blandt andet er der kommet et ønske om at tage en tur igennem offside-reglens udvikling og historie, og det er en ret så spændende ting. Den skal nok komme i den nærmeste fremtid.

Det med de helt aktuelle situationer er lidt pikant, for dels vil jeg ikke røre ved situationer, som stadig kunne risikere at komme under disciplinær behandling. Jeg kunne risikere at stå i en dum mellemposition med inhabilitet og andet grimt til følge, dels har der jo været en kollega på stadion, som har hørt dommerens forklaring, som sagtens kan være plausibel, men som jeg selvfølgelig ikke har en chance for at kende hjemmefra. Meget ofte vil selve evalueringen på dommeren ikke komme ind før deadline, så det skal virkelig være klokkeklare lovmæssige ting, hvis jeg skal kaste mig ud i det få dage efter.

Der har været situationer til diskussion (også nogle, som vi selv har fundet på video efterfølgende, men som er fløjet under radaren uanfægtet af medier og for den sags skyld også spillere og trænere – intet nævnt, intet glemt, men selvfølgelig taget op med dommerne), men i det store og hele er vi kommet pænt i gang med efteråret uden de helt store grimme overskrifter.

Hvis vi går tilbage til det generelle, er der en læser, der gerne vil vide, hvordan VAR egentlig håndterer offside i forhold til andre forseelser. Rigtig godt og relevant spørgsmål. VAR går kun ind i offside i det øjeblik, hvor offsidens kunne have indflydelse på en efterfølgende kritisk situation i VAR-universet (scoring, straffespark eller direkte rødt kort). Ellers håndteres det på banen af de fire dommere, der nu er sat til at gøre det. Har vi til gengæld en mistænkt offside (og det er her, hvor linjedommerens manglende / sene flag, fordi han har kommunikeret 'delay' til dommeren, kan komme i spil), falder tingene i to afdelinger, hvis vi skal ind og tage offsidens alvorligt. Hvis bolden efterfølgende er sparket ti meter over mål, er der jo ingen grund til at bruge tid på det.

Hvis det alene handler om, hvorvidt en spiller var i offside-position, da afleveringen faldt, og spilleren efterfølgende spillede bolden, er det en såkaldt faktuel afgørelse, som VAR tager selv og kommunikerer til dommeren. Vi har en Superligadommer på banen og en tilsvarende i VAR. Hvis VAR konstaterer, at denne spiller havde altså næsen eller andet for langt fremme, er der ingen grund til at spille tid på at lade kollegaen komme ud og verificere de selvsamme billeder. Det er en objektiv afgørelse på linje med, om en bold har krydset en linje, eller en forseelse er begået inden for eller uden for straffesparksfeltet (herom senere).

Men hvis vi er inde i den afdeling, hvor spilleren ikke spiller bolden i sin offside-position, men måske generer en modspiller, er der ingen vej uden om et on field-review, for nu taler vi dommerskøn, og VAR kan da sagtens have en mening og vil selvfølgelig forsyne dommeren med de bedst mulige vinkler. Men det endelige skøn er dommerens – der er kun én chef.

Det betyder også, at i samme øjeblik, hvor vi taler om forseelser til et muligt straffespark eller et muligt direkte rødt kort, skal vi også have dommeren ud. Så det er måske den væsentligste forskel på VARs håndtering af offside i modsætning til de øvrige forseelser: her kan VAR tage afgørelsen selv.

En anden læser har spurgt ind til de hurtige frispark, som vi ikke ser alverden til nu om stunder. Men der er selvfølgelig nogle formelle krav til sådan et frispark. Bolden skal ligge (nogenlunde) dér, hvor forseelsen blev begået. Den skal ligge stille (til gengæld ufravigeligt), og så skal modspillerne under normale omstændigheder være 9,15 meter væk. Jeg bliver undertiden spurgt, hvor det pilskæve tal kommer fra – men det er den originale engelske lovbooks 10 yards, der slår igennem her.

Hvis en spiller vælger at tage et hurtigt frispark, uden at modspillerne er langt nok væk, er det til gengæld hans eget ansvar. Modspilleren er i så fald i sin fulde ret til at stikke foden ud og blokere, hvis det kan lade sig gøre. Den kan man til stadighed fange mange – også dommere – på, hvis man er infam nok til at stille spørgsmålet, for de fleste vil sige advarsel for manglende overholdelse af afstandsreglen. Men den går altså ikke – tager man føringen i situationen, tager man også ansvaret.

Nogle har så brokket sig over de spillere, som stiller sig foran bolden. Og ja, det er en uskik, men reglen siger, at advarslen først skal falde, hvis man forhindrer en igangsættelse. Og det gør man jo ikke, hvis sparkeren overhovedet ikke har forestillet sig at tage et hurtigt frispark. Jeg synes, at det har været en interessant udvikling, at vi ser færre og færre hurtige frispark – fordi begge hold egentlig er interesserede i at få deres spillere kørt i position til den spilfase, der kommer om et øjeblik. Derfor giver det heller ikke mening at foreslå en 'håndboldregel', hvor man ikke må røre bolden, hvis der er dømt imod én. For på det punkt er fodbold et helt andet spil. Selvfølgelig skal vi stadig have fanget forbryderne, som virkelig forhindrer noget – men der er altså ikke nær så mange af dem, som det almindeligvis opfattes.

Skal vi her mod slutningen have lidt nogenlunde aktuelt ind i billedet, havde vi både en skalle og noget riven i håret med i den forgangne uge, hvis vi vender blikket mod Premier League, som jo altid kan levere stof. Der var et par gedigne eksempler på voldsomme angreb. Den skalle, som Nunez placerede på Joachim Andersen, er der ikke så meget at sige til. Sådan én er der direkte lovgivet for som en af de 12 forseelser, der skal give et direkte frispark (og selvfølgelig en udvisning). Faktisk er den kommet til ret sent i lovbogen. De viise fædre havde næppe forudset skallesmækkere i en gentlemansport, men den rubriceres på linje med at slå en modspiller, hvilket vel er rimeligt nok.

Hvad de næppe heller havde forestillet sig, er, man kan finde på at hive hinanden i håret, som det skete i forbindelse med et hjørnespark i kampen mellem Tottenham og Chelsea (der plejer nu ellers at være damp nok på kedlerne i den kamp selv uden noget som dette). Cristian Romero trak simpelthen Marc Cucurella ned ved håret, før bolden var i spil. Det er ikke selvstændigt beskrevet i lovbogen – der er trods alt grænser – men desværre fanger hverken dommeren (forståeligt nok) eller VAR (lidt mere ærgerligt) forseelsen. Jeg har læst mig til, at han disciplinært slipper helt fri, fordi forseelsen ikke står i loven, og hverken VAR eller dommer har registreret det. Jamen for pokker, sund fornuft: der står jo heller ingen steder, at man f.eks. ikke må tisse på en modspiller. Man kan ikke skrive sig ud af alt – og for mig er der ingen tvivl om, at dette er voldsom adfærd og dermed rødt kort. Nu er man holdt op med at spille fodbold.

Lad os slutte med en positiv historie, nemlig at VAR for alvor fik vist sin værdi i fredagens kamp mellem Lyngby og FCK, hvor et direkte frispark lige uden for feltet blev konverteret til et straffespark på en holde-forseelse, som startede uden for feltet, men fortsatte ind i det, før der blev givet slip.

Så kan man i nørdede dommerkredse begynde at spekulere i, om det havde været bedre at tage det direkte frispark og et rødt kort i stedet for et straffespark og et gult kort. Men her er svaret krystalklart, også efter princippet 'What football expects' – der er ikke nogen chancer, der er større end et straffespark.

Fortsæt med at nyde sommeren, så længe den er her. Og fodbolden kommer jo trillende uafbrudt.